

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 roku, sprostowanym postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, IX Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B. zasądził od J. G. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 20.259,87 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2012 roku od kwoty 4.666,20 złotych i z umownymi odsetkami w wysokości 24% rocznie od kwoty 15.593,67 złotych od dnia 18 grudnia 2014 roku oraz kwotę 2.501,70 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana zawarła w dniu 17 października 2006 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną w P. umowę kredytu odnawialnego nr (...), mocą której bank oddał jej do dyspozycji 20.000 środków pieniężnych. W dniu 7 sierpnia 2008 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 18.364,34 złotych z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy z dnia 17 października 2006 roku. W tytule określono, że kwota 17.928,48 stanowi kwotę niespłaconego kapitału, zaś kwota 435,86 złotych to odsetki. Tytułowi temu nadano klauzulę wykonalności w dniu 5 września 2009 roku i na tej podstawie wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone w dniu 23 sierpnia 2012 roku. Umową z dnia 27 kwietnia 2012 roku powód nabył wierzytelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej w P., a przedmiotem nabycia były między innymi: kapitał, odsetki karne w kwocie 2.804,71 złotych i odsetki umowne w kwocie 1.632,62 złotych.

W dniu 11 czerwca 2012 roku Bank sporządził zawiadomienie kierowane do pozwanej, w którym informował ją o przelewie wierzytelności z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 17 października 2006 roku.

W dniu 17 grudnia 2012 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg funduszu, z którego wynika, że przysługuje mu wierzytelność w kwocie 21.835,39 złotych, z czego 15.593,67 złotych kapitału i 6.241,72 złote odsetek.

Z zestawienia sporządzonego przez powoda wynika, że oprócz odsetek umownych naliczył on również odsetki za opóźnienie w tych samych okresach. Odsetki za opóźnienie wyniosły łącznie 2.804,71 złotych, zaś odsetki umowne 1.632,62 złote, przy czym oba rodzaje odsetek zostały naliczone w tych samych miesiącach lipiec 2007 - kwiecień 2011 roku.

Umowa kredytu została wypowiedziana w marcu 2008 roku.

Tabela odsetek i prowizji przewidywała odsetki umowne i za opóźnienie w wysokości 24% rocznie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za jedynie częściowo zasadne.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana zawarła umowę o kredyt w dniu 7 maja 2006 roku, o numerze wskazanym w bankowym tytule egzekucyjnym. Umowa ta została wypowiedziana i zgodnie z nią powód miał podstawy do naliczenia odsetek w podwójnej wysokości, to jest wynikających z umowy i odsetek za opóźnienie, a z załączonego zestawienia wynika, że dotyczą one tych samych okresów. Nawet jeżeli założyć, że zostały one naliczone w poszczególnych miesiącach za różne okresy to powód winien to wykazać. Powód jest profesjonalnym podmiotem rynku finansowego i był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika i nie było żadnych powodów, dla których nie mógł udowodnić swego roszczenia jeżeli ono rzeczywiście istniało w takiej formie, w jakiej go dochodzi. Skoro tego nie uczynił to brak było podstaw do naliczenia odsetek w podwójnej wysokości za te same okresy, gdyż nie ma do tego żadnej podstawy prawnej, a zasądzenie nie może nastąpić na podstawie domysłu co do okresów i kwot od jakich naliczono odsetki. Brak sprecyzowania okresów naliczeń i kwot od jakich ono następuje nie dawał Sądowi możliwości kontroli zasadności roszczenia w tej części toteż zostało ono oddalone.

Na powódzie ciąży obowiązek wykazania zasadności powództwa i udowodnienie swego żądania i nie można opierać się na jakichkolwiek domysłach, a wręcz przeciwnie cały materiał dowodowy wskazuje, że dochodzone roszczenie w zakresie odsetek opiera się na podwójnym naliczaniu dwóch różnych rodzajów odsetek za te same okresy.

Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy zasądził kwotę należności głównej w kwocie 15.593,67 złotych kapitału oraz kwotę 4.666,20 złotych odsetek za opóźnienie, oddalając powództwo w zakresie odsetek umownych w wysokości 1.632,62 złotych.

Z mocy art. 481 § 1 k.c. Sąd Rejonowy zasądził odsetki umowne od zasądzonej kwoty, a nie zgodnie z żądaniem odsetki w wysokości czterokrotnej stopy lombardowej NBP. Brak jest w sprawie jakiegokolwiek dowodu, że powód nabył prawo do odsetek w takiej wysokości od S. Bank. Z załącznika do umowy wynika, że nabyto odsetki umowne i odsetki za opóźnienie. Nie ma natomiast najmniejszego dowodu na to, że powód przejął prawo do podwyższonych odsetek w żądanej wysokości, a umowa nie przewiduje w ogóle tego rodzaju odsetek. Tabela odsetek stanowiąca załącznik do umowy przewiduje odsetki w wysokości 24 % rocznie i tylko takie mogą być zasądzone, z tym, że od należnych skapitalizowanych odsetek mogą być naliczane wyłącznie odsetki ustawowe. Żaden bowiem przepis prawa, ani umowy nie daje podstaw do naliczania odsetek od odsetek w takiej wysokości jak strony umówiły się co do odsetek umownych i odsetek za opóźnienie. Skoro powód żądał odsetek w podwyższonej wysokości to winien udowodnić prawo do nich czego nie uczynił. Toteż w tym zakresie powództwo także zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je pomiędzy stronami, proporcjonalnie do wyniku sprawy.

Apelację od wskazanego wyroku w całości złożyła strona powodowa, zaskarżając go w części oddalającej powództwo.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

- 1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda umowa zawarta przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika, Bankowy Tytuł Egzekucyjny oraz korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanej postępowaniu egzekucyjnym, a przede wszystkim postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia jego bezskuteczności nie stanowią dowodu na okoliczność potwierdzenia wysokości nabytej wierzytelności przez powoda;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na dokonywaniu przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy;
- 3) naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy swej ocenie przedłożonych przez powoda dowodów w postaci: Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz korespondencji poprzedniego wierzyciela z Komornikiem;
- 4) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że na powoda wskutek umowy cesji nie przeszło skutecznie roszczenie o zaległe odsetki - odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i:

- a) orzeczenie kwoty 21.835,39 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku liczonymi od kwoty 15.593,67 złotych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, oraz odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 6.241,72 złote od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

b) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych za II instancję;

2) względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje, zaś ustalenia stanu faktycznego poczynione przez sąd I instancji przyjmuje za własne.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury.

Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącego należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem powód nie wykazał, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy zaś w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał i zasadnie przyjął, że nie daje on podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił w całości dochodzone przez siebie roszczenie.

Niezasadny jest również zarzut naruszenie prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c.

Wbrew zastrzeżeniom apelacji Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie szczegółowo wyjaśnił z jakich powodów i w oparciu o jakie dowody wyprowadził wnioski, które przesądziły o rozstrzygnięciu. Pisemne motywy zaskarżonego postanowienia umożliwiają odtworzenie rozumowania Sądu pierwszej instancji, które znalazło wyraz w jego sentencji i pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy. W szczególności wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy dostrzegł fakt wystawienia przeciwko pozwanej Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Dokonał oceny tych dokumentów i przyjął prawidłowo, że nie mogą one stanowić samoistnego dowodu co do istnienia wierzytelności i jej wysokości.

Należy również przypomnieć, że z

arzuty naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem nie jest nieważność postępowania, wtedy mogą być skutecznie podniesione, gdy strona skarżąca wykaże, że zarzucane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia,

Sąd Okręgowy w pełni podziela przy tym stanowisko, że skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z: 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, nr 7, poz. 182; 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP nr 15, poz. 352; 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 24 sierpnia 2009 r., I PK 32/09; 16 października 2009 r., I UK 129/09; 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi.

Niezrozumiałym jest stawiany w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na dokonywaniu przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy.

Zarzut ten został sformułowany w sposób niezwykle lakoniczny, nie został również rozwinięty w treści uzasadnienia apelacji, co uniemożliwia bliższe odniesienie się do niego. Zarzut ten nie wskazuje jakie to ustalenia Sądu Rejonowego mają być sprzeczne z umową i przede wszystkim z jaką umową, tą zawartą pomiędzy pierwotnym wierzycielem a dłużniczką, czy też tą z mocy której powód nabył wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Wreszcie stawiany w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że na powoda wskutek umowy cesji nie przeszło skutecznie roszczenie o zaległe odsetki - odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela, świadczy o niezrozumieniu przez powoda, szczegółowo wyłożonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, z jakich Sąd Rejonowy oddalił częściowo powództwo.

Sąd Rejonowy bowiem w żadnym miejscu swych rozważań nie wyraził poglądu, że na powoda wskutek umowy cesji nie przeszło skutecznie roszczenie o zaległe odsetki - odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela. Uznał natomiast, że w toku procesu nie zostało udowodnione aby pierwotnemu wierzycielowi przysługiwało z mocy umowy łączącej go z pozwaną prawo naliczania odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a tym samym brak jest podstaw do ich zasądzenia.

Powyższa ocena Sądu Rejonowego musi być uznana za trafną. Wbrew twierdzeniom apelacji brak było podstaw do zasądzenia odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnych z żądaniem powoda. Powód nie udowodnił bowiem, aby ze stosunku umownego łączącego pozwaną z pierwotnym wierzycielem wynikała wskazana wyżej wysokość odsetek.

Z przedłożonej do akt sprawy umowy kredytu odnawialnego nie wynika bowiem wysokość odsetek umownych za opóźnienie ustalona przez strony. Zgodnie z § II ust. 4 i 5 tejże umowy wysokość oprocentowania winna wynikać z Tabeli Odsetek i Prowizji, zaś częścią umowy jest Regulamin Kredytu Odnawialnego.

Przedłożona przez powoda do akt sprawy Tabela Odsetek i Prowizji w żadnym miejscu nie przewiduje naliczania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, przewidując jedynie odsetki umowne i odsetki za opóźnienie w wysokości 24% rocznie.

Z kolei Regulamin Kredytu Odnawialnego w ogóle nie wskazuje wysokości odsetek należnych pierwotnemu wierzycielowi odsyłając w tym zakresie do Tabeli Odsetek i Prowizji.

Co więcej, należy wskazać, że pierwotny wierzyciel, wystawiając przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny i formułując wniosek o nadanie mu klauzuli wykonalności, wskazywał, że przysługują mu odsetki ustawowe.

W. to prowadzi do konkluzji, że powód w żaden sposób nie udowodnił aby pierwotnemu wierzycielowi przysługiwało prawo naliczania od pozwanej odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, co czyni zarzut apelacji bezzasadnym.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.